

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Pierii Valeriani Bellunensis Hieroglyphica, Sive De
Sacris Ægyptiorum Aliarumque Gentium Literis,
Commentariorum Libri LVIII**

Valeriano, Pierio

[Lipsiae] ; Francofurti Ad Moenum, 1678

Miles.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14259

Sedenim super Anubi Plutarchus longe eruditius rem perscrutatus, remotiora disciplinarum penetralia recludit, ac terminatorem in sphaera circulum per Anubin in fabulis, per Canem inscriptione sacra hieroglyphica significari tradit: quippe qui Nephthyn apud Aegyptios inferius hemisphaerium esse contendit, Isin verò superius: lucidum hoc & diurnum, obscurum illud & nocturnum; utriusque verò participem Anubin, qui & interdiu & noctu visu pariter fruatur. Eandem enim vim apud Aegyptios Anubis habet, quam apud Græcos Hecate, cui supra & inferna dedicarunt. Nam cum triceps effingeretur Hecate, unum omnino caput Caninum, Equinū alterum, humana verò figura tertium adsculptabantur: quod tamen hispida & rusticana facie simulabat, cuius picturæ hieroglyphicive causam in Equo latius enarravimus.

SATURNUS. CAP. XIV.

Sunt qui per Anubin Saturnum interpretentur, quòd omnia ex sese pariat: atque ita sit & Luminis, & tenebrarum particeps: quia materia obscura est, forma verò conspicua. Qui fabulas de iis, quæ rerum inito facta fuerint ab Oromaze, memorant, caelo inquirunt & astris fabricatis custodem eum adhibitum, atque hinc Canis figmentum excogitatum.

PRINCEPS. CAP. XV.

Præter ea quæ jam posita sunt de Cane significata, sacerdotes iudem Aegyptii, si Principem aut Legislatorem significare vellent, Canis hieroglyphicum cum diademate, sive fascia, vel amiculo faciebant, reliqua corporis facie nuda: propterea quòd veluti *levisomna Canum*, ut cum Lucretio jocer, *sido cum pectore corda* in Deorum simulacris diligenter observandis detinentur: sic etiam Princeps, qui jura sit daturus, Regem qui antea cto tempore claruerit, nudum contemplari debet, quidque sibi velit ea fasciola, examinare: id quod omnium maximè Periclem Atheniensem facitare solitum perhibent. Quotiescumque enim is Magistratum aliquem inibat, ipsa honoris delati insignia, & unumquodque gestamen pro concione alloquebatur, quid ea sibi vellent, qualem virum poscerent percontabatur, seque mox ad personam quam induebat, strenue decenterque gerendam adhortabatur, tanta omnium admiratione, ut non immerito eum & tonitrus & fulgura ciere prædicarent, apesque mel in os ejus infantis coniecisse faterentur. Quod vero fascia regium sit insigne, ostendimus commentario de Gestaminibus reliquis. Atqui Ptoemphanes populi ex Africa parte Canis non effigiem, pro Principe coluerunt, sed vivum ipsum pro rege sibi delegere, cujus motum observabant, ac ex eo quid faciundum, ubi standum, quo progrediendum, religiosissima quadam auguratione intelligebant.

Pericles
Magistratum
inibitum
quid facie-
bat.

MILES. CAP. XVI.

Abque fascia verò Canis, copula tamen religatus, non incongruum est sacramento additi militis hieroglyphicum copula scilicet obedientiæ juramentum præ se fert: Canis verò ipse militis officium, quod præcipuū est, intentum esse ducis imperio, sive iter arripiendum, sive pugna in eunda sit, sive ubi receptui cani ceptum ad signa redire: quæ quidem obsequia à Canibus observari quoti-

A quotidie videmus. Quid vero illud, quod si inter se Canes rixentur, offeraturque fera æque illis in-
 visa, facta statim inter se pace unanimiter in feram convertuntur? cujusmodi decet milites esse, qui
 tametsi inter se aliquando dissideant, adversus tamen communes hostes unanimiter preliantur, cu-
 jusmodi exemplum in L. Syllæ legionibus habemus, quæ cum perniciofa seditione furerent, effera-
 tis Imperator annunciari iussit hostem adesse, & ad arma vocantium clamorem tolli, atque ita dis-
 cussa seditio est, univcrsus adversus hostes animum intendentibus. Et Scorilus (vel ut alii, Cocis, *Simile quid-
 dam narvat
 Q. Curtius
 lib. 9. de Su-
 dracia 15
 Malis:*
 seu ut alii, Cocio) Dacorum Dux, cum dissociatum bellis cuilibet pop. Roman. intellexisset, neque
 tamen fortunam tentandam arbitraretur, metuens ne externo bello pax inter cives conciliaretur,
 hortantibus suis, & acriter deposcentibus occasionem arripiendam, duos ille Canes in conspectu
 popularium commisit, iisque acerrime inter se pugnantibus, mox Lupum emisit, quem protinus
 Canes, omissa inter se ira, uno statim animo aggressi sunt: eoque exemplo Dux ipse continuit bar-
 baros ne pugnam inceptarent, temerario impetu Romanis profuturo. At ea quoque generositas ani-
 mi requiritur in strenuo milite, ne is, ut super Anea Virgil. neque averfos dignetur sternere morte,
 nec imbecilles provocare bellatores aut armatus inermes, aut vir feminas, puerosve. Comperta est
 hæc eadem in Canibus animi magnitudo, velut in eis, quos Albanix rex Alexandro Macedoni do-
 no misit: nam cum ex duobus quos habebat unum huic dedisset, exploraturus Alexander animalis
 vigorem, iussit Urfos, mox Apros, & deinde Damas emitti: ille vero contemptu immobilis jacebat.
 Sed enim Alexander segnitie tanti corporis offensus, eum interimi iussit, quod ubi Regi nuncia-
 tum, alterum misit, addito, ne in parvas belluas experiri vellet. Imperator itaque Leonem primo,
 moxque Elephantum induxit, quos Canis statim stravit: cujus insignem pugnam Plinius accuratif-
 sime descripsit xi. octavi libri capite 12.

MENAPII. CAP. XVII.

Mhime mirum igitur, quod in canone provinciarum & militum, qui à Constantino usque ad
 Theodosium, Honorium, & inferiores plerosque alios, sub Imperatore Romano militabant,
 clypeus habebatur, in quo luteus Canis in alba parma, cujus medium pelta rubra occupabat, hic
 vero Canis inferne positus sub ipsa pelta pedibus sursum versis, erat is ejus ordinis insigne, qui Mx-
 napii dicti, sub magistro militum per Thracas stipendia faciebant.

TERTIODECIMANI.

CAP. XVIII.

Canem eodem gestu inversum in altero clypeo vidi, sed qui carulei coloris esset, parma identi-
 dem alba, cujus umbilicus aureus, quem ruber circulus ambibat, ab altero densioris luti caru-
 leo ipse quoque circumscriptus, insigne hoc erat TERTIODECIMANORUM, qui ejusdem militiae
 ordo fuit sub eodem magistro militum.

OBSEQUIUM. CAP. XIX.

ERat & illud hieroglyphicum, quod Egyptii Sacerdo-
 tes obsequium, & ad domini iussa nutumve regressum si-
 gnificare si vellent, Canem converso in dorsum capite pingebant. Nullum porro animal Cane magis est dicto parens, quem
 abeuntem facillimo vociferatu revoces: etiamsi sit jamiam cap-
 turus prædam, increpitus intermittat, iussus insi qui provolet:
 eum denique quotiens erit libitum ultro citroq; verteris. Theo-
 logi nostri veteres dictum illud ex Ecclesiaste, *Melior est Canis
 vivus Leone mortuo*, ita interpretantur, ut obsequii istiusmodi
 rationem habuisse videatur: nam per Leonem mortuum, ait
 Eucherius, cacodæmonem intelligunt, de salute nihil ulterius
 sperandum est: non enim potest ad penitentiam redire. Per Canem autem vivum aberran-
 tem quidem, & interdum contumacem hominem accipiunt, qui tametsi nonnunquam prævaricator
 fuerit

Ecclesiæ. 9.